

Bu proje Avrupa Birliđi ve Türkiye Cumhuriyeti tarafından finanse edilmektedir.

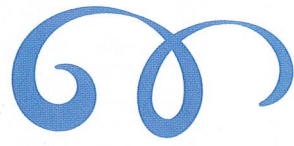

ZOR KARAR

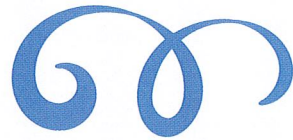
DÜNYAYI CAMIN ARKASINDAN İZLEMEN

1

ZOR KARAR

7

ZİL ÇALMADAN ÖNCE

13

DÜNYAYI CAMIN ARKASINDAN İZLEMEN

-Teyze, kitabım nerede?

-Hangi kitabın?

-Dün hediye olarak aldığın. İnceledikten sonra sehpaye bırakmışım. Şimdi bulamıyorum.

-Eşyalarını yerine kaldırırsan böyle bir sorunla karşılaşmazsın. Çantanın yanına koymuştum.

Berke:

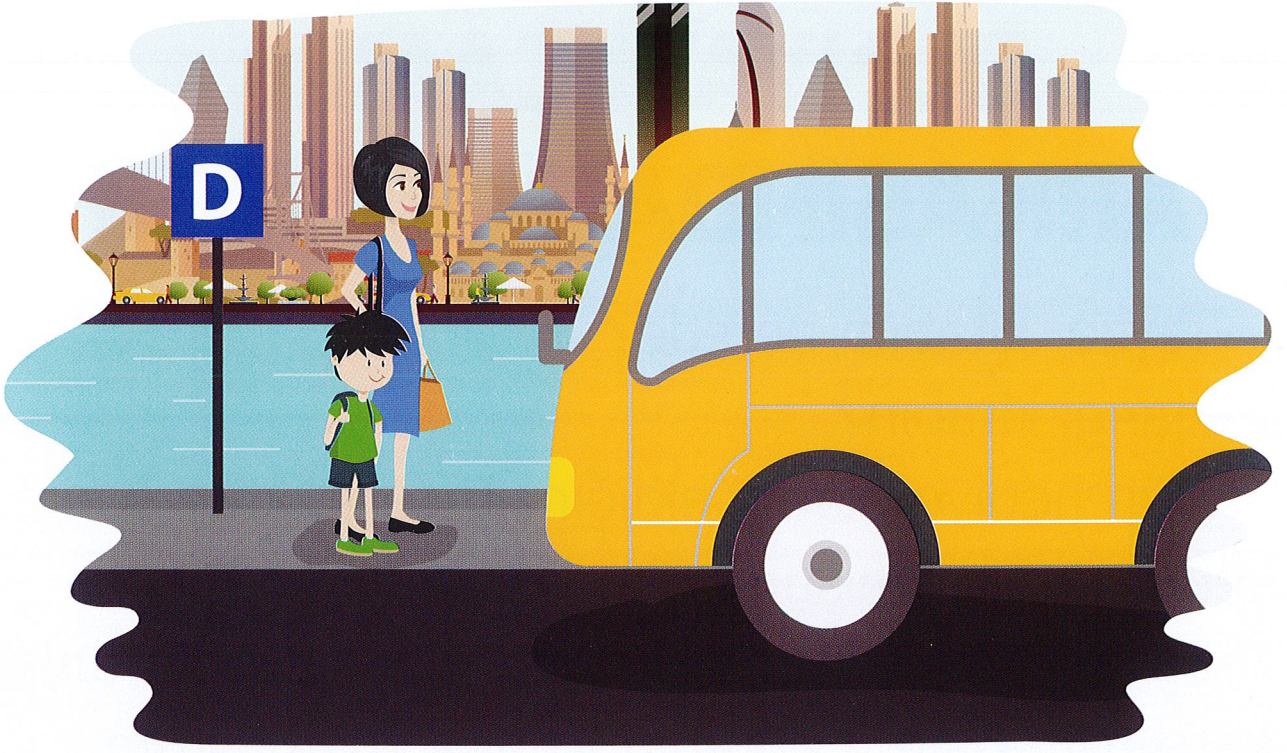
-O zaman onu da çantama koyunca tüm eşyalarımı toplamış oluyorum, diyerek kitabını bulmaya gitti.

Berke sömestir tatilinin üç gününü Hatice teyzesinde geçirmişti. Teyzesi ile birlikte olmak onun için ödüldü. Onunla çok eğleniyordu. Bugün eve dönme zamanıydı.

-Hadi bakalım, çıkıyoruz, dedi teyzesi. Kapıyı kilitledi, Berke'nin çantasını sırtına astı ve asansörü çağırdı.

Yakındaki minibüs durağına gidiyorlardı. Sonra da vapura binip karşıya geçeceklerdi. Vapurla seyahat etmek Berke'nin en sevdiği şeylerden

biriydi. Durağa geldiklerinde minibüsün yolcuları beklediğini gördüler. Bindiler, ikinci sıradaki koltuklar boştu. Oraya oturdular. Berke cam kenarına geçti. Minibüsün yanına yeni yolcular gelmişti. Bir anne ve oğlu minibüse binmek için uğraşıyordu. Çocuk, Berke yaşlarındaydı. Annesi onu belinden tutmuş kaldırıyordu. Çocuk binmek istemiyordu sanki.

-Az kaldı Görkemciğim, hadi bir basamak daha, dedi annesi. Bindik işte.

Kadın etrafa bakındı, oturmak için yerler vardı ama çocuk oturmak istemiyordu. Annesi biraz zorlayarak çocuğu öndeki boş koltuğa oturttu. Çocuk başını sallıyor, huzursuz sesler çıkarıyor,

bir türlü rahat durmuyordu.

Berke'nin teyzesi bir farklılık olduğunu anladı.

-Yardımcı olabilir miyim? dedi.

-Rahatsız mı ettim? Kusura bakmayın.

-Yok yok, hayır. Sanırım oğlunuz biraz huzursuz.

-Evet. Cam kenarında oturmak istiyor. Minibüste de hiç boş cam kenarı yok. Bunu Görkem'e anlatmak zor.

-Sanırım özel bir durumu var.

-Evet.

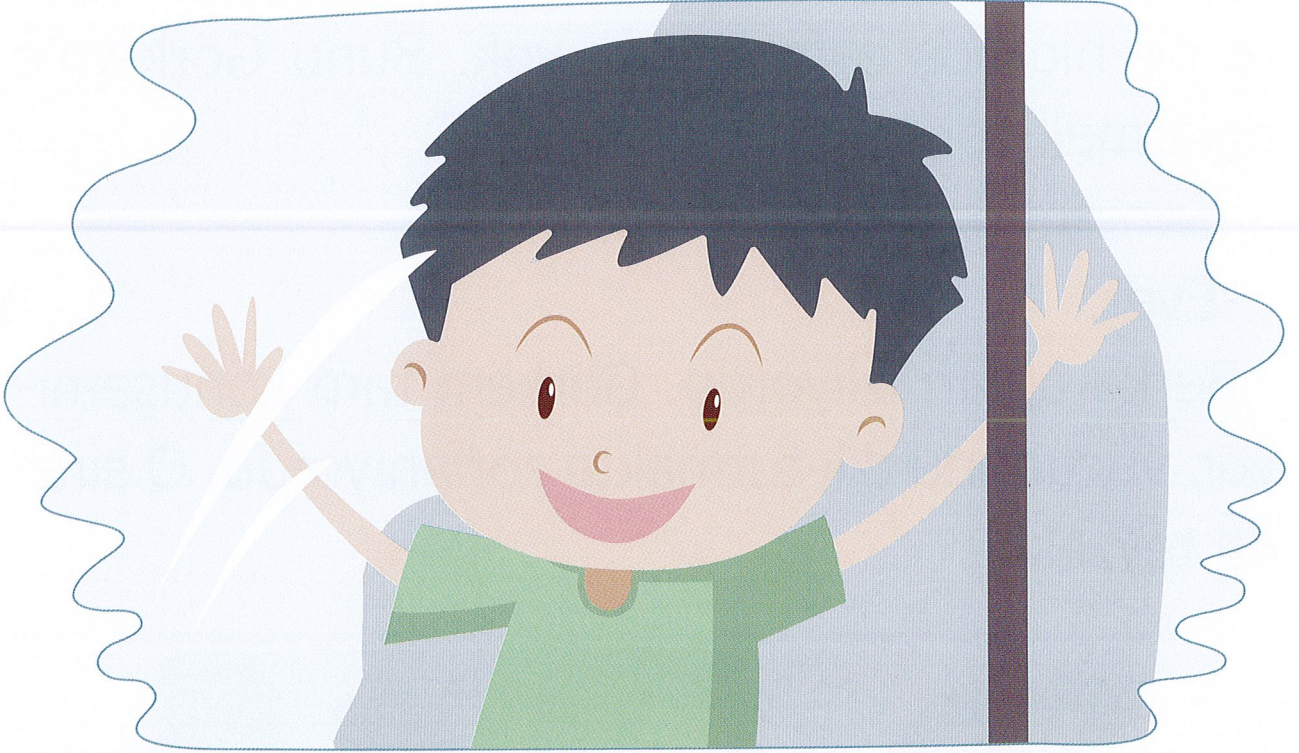
Berke onları izliyordu. Görkem tam konuşamıyor, vücudunu dik tutmakta zorlanıyordu. O sırada teyzesi:

-Berkeciğim biz ön tarafa geçelim. Cam kenarını Görkem'e verelim dedi.

Berke yavaşça yerinden kalktı. Annesi oğlunu alarak cam kenarına oturttu. Görkem çok mutlu olmuştu. Hemen cama döndü. Etrafı izlemeye başladı.

Berke ve teyzesi de ön tarafa geçtiler.

-Çok teşekkür ederim, dedi Görkem'in annesi.

-Önemli değil.

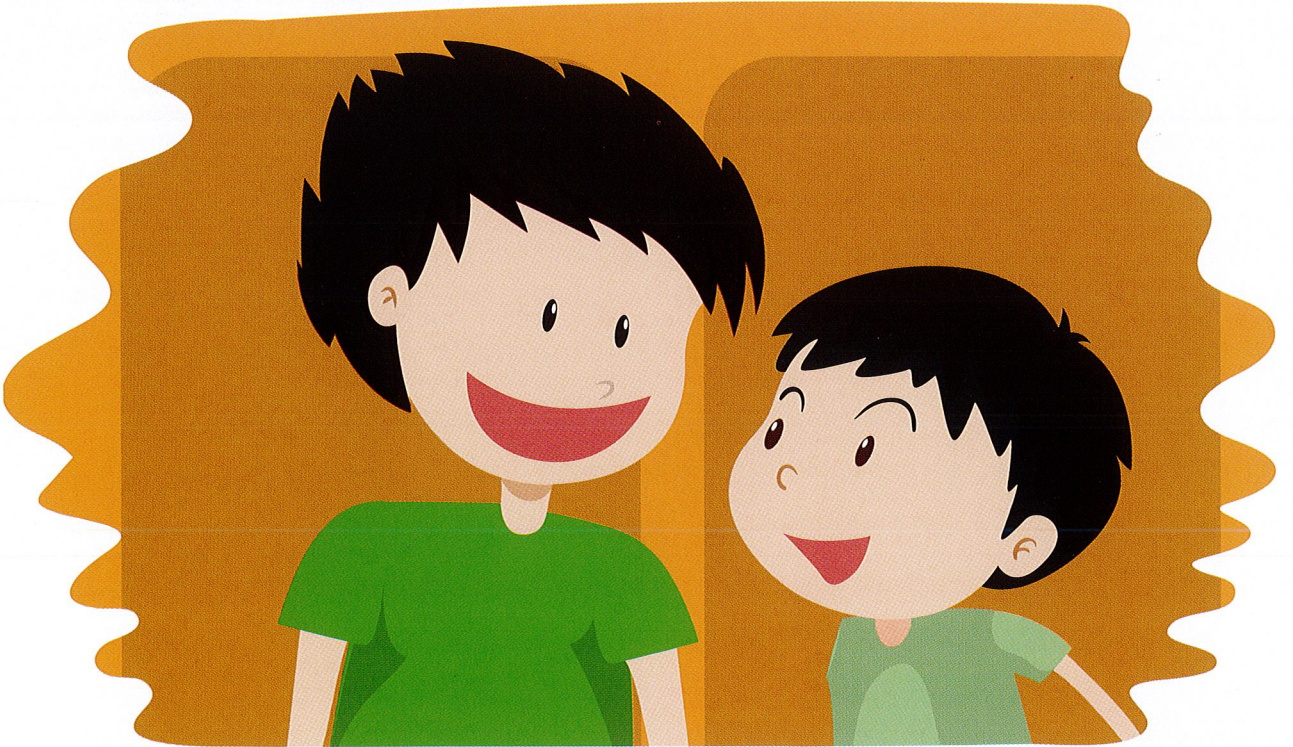
-Görkem çok fazla dışarı çıkamadığı için evde de hep cam kenarında oturur. Sokağı, bahçede oynayan çocukları camın arkasından izler. Bu yüzden arabaya binince de cam kenarında otur-

mak istiyor. Her zaman cam kenarı boş olmuyor. Herkes de sizin kadar hoşgörölü olmayabiliyor. Bu yüzden yolculuklarımız kolay geçmiyor.

Duydukları Berke'yi şaşırtmıştı. Dünyayı camın arkasından izlemek, bu zor olmalıydı. Ne olursa olsun tüm çocukların bahçede oynamaya, so-kağa çıkmaya, minibüse-vapura binmeye hakkı vardı. Arkasına döndü, Görkem'e baktı, etrafı izliyordu. Bir anda başını çevirdi, Berke'ye gülümsedi. Berke de ona güldü.

Berke bu yolculuğun Görkem için zevkli hale gelmesinden dolayı çok mutluydu.

Siz Berke'nin yerinde olsaydınız cam kenarındaki yerinizi Görkem'e verir miydiniz? Neden?

ZOR KARAR

Ümran ile Nurcan iki iyi arkadaşı. Her zaman birlikte olmayı, oyun oynamayı çok seviyorlardı. O gün hava çok güzeldi. Evlerinin yanındaki parka gelmişlerdi. Park görüntüsü mükemmeldi. Etrafa rengârenk çiçekler ekilmişti. Minicik ağaçlar vardı. Bunlar yeni dikilen fidanlar olmalıydı. Yemyeşil çimenler halı gibi kaplamıştı toprağı. Parka geldiklerinde salıncağın boş olduğunu gördüler.

Ümran hemen salıncağa bindi ve sallanmaya başladı. Bir taraftan da Nurcan'a,

-Biraz daha hızlı, biraz daha hızlı! diye sesleniyordu.

- Nurcan: "Bence bu kadarı yeter. Yoksa düşebilirsin." dedi.

-Ümran: "Ama hızlı sallanınca kendimi gökyüzüne ulaşacakmış gibi hissediyorum." dedi.

-Nurcan ise "Dikkat et de gökyüzüne ulaşayım derken pat diye yeryüzüne yapışma.", diyerek Ümran'ı uyardı.

-Tamam tamam, biraz da kaydıraklara gidelim, derken Ümran salıncaktan hızlıca indi.

Ümran ve Nurcan kaydırağa doğru giderken kum havuzunda oynayan çocukları gördüler. Ümran da onlarla oynamak istedi.

-Biz de sizinle oynayabilir miyiz? diye sordu.

-Tabii ki. Hadi gelin.

Hep birlikte kumları kalıplara dolduruyor. Kalıplarla kuleler yapıyor. Kuleleri gittikçe büyütüyorlardı. Ümran kürekle kuleye yol açmaya çalışırken kürek sert bir şeye takıldı.

Ümran biraz daha bastırdı. Bu bir taş olmalıydı onu çıkarmak için küreğe biraz daha yüklendi. "Çat" diye bir ses duyuldu. Kürek kırılmıştı.

-Eyvah! dedi Nurcan.

-Tamam tamam, bir şey yok, dedi Ümran. Etra-

fına baktı. Kimse görmemişti.

-Kürek bizim değil, dedi Nurcan.

-Biliyorum. Kimse görmeden kumların arasına saklayabilirim, diyerek küreğin üzerini kumlarla örtemeye başladı.

-Bu doğru olmaz, dedi Nurcan.

-Ama bana kızabilirler, dedi Ümran.

-Onlar da küreklerini bulamadıklarında üzülürler, diyerek arkadaşını ikna etmeye çalıştı Nurcan.

Yüzünde yalvaran bir ifadeyle:

-Söylersem bir daha beni oynatmazlar. Lütfen, onlara söyleme, diyerek arkadaşına baktı Ümran.

Nurcan şaşırp kalmıştı. Ümranın üzülmesini istemiyordu. Diğer çocuklar da küreklerini bulamadıklarında üzüleceklerdi. Belki de eşyalarına sahip çıkmadıklarını düşünen aileleri onlara kızacaktı. Hem küreği saklamak dürüst bir davranış değildi.

-Of, ne yapmalıyım? Küreğin kırıldığını diğer

çocuklara söylersem Ümran'a kızabilirler. Söy-
lemezsem ve Ümran'ın küreği saklamasına izin
verirsem bu sefer de küreğin sahibi onu arar bu-
lamaz. Üzülür.

Çok zor bir durum bu, acaba bu sorunu nasıl
çözebilirim?

Biraz düşündü. Bu sırada Ümran küreği kumla-

ra gömmüştü bile.

-Hadi gidelim, diyordu.

-Hayır olmaz, dedi Nurcan. Bize kızsalar da onlara oyuncaklarını geri vermeliyiz.

Oyuncağın sahibi de küreği aramaya başlamıştı zaten.

-Kırmızı bir kürek vardı. Gördünüz mü?

-Yok, görmedik, dedi diğer çocuklar.

Nurcan Ümran'a baktı. Hadi söyle, der gibiydi. Ümran'ın da içi rahat etmemişti. Yavaşça küreği gömdüğü yerden çıkardı.

-Özür dilerim, istemedim oldu, diyerek iki parçaya ayrılmış olan küreği uzattı.

-Nurcan zgn bir ifade ile mran'a baktı fakat arkadaşını üzmemek için ona bir Şey söylemedi.

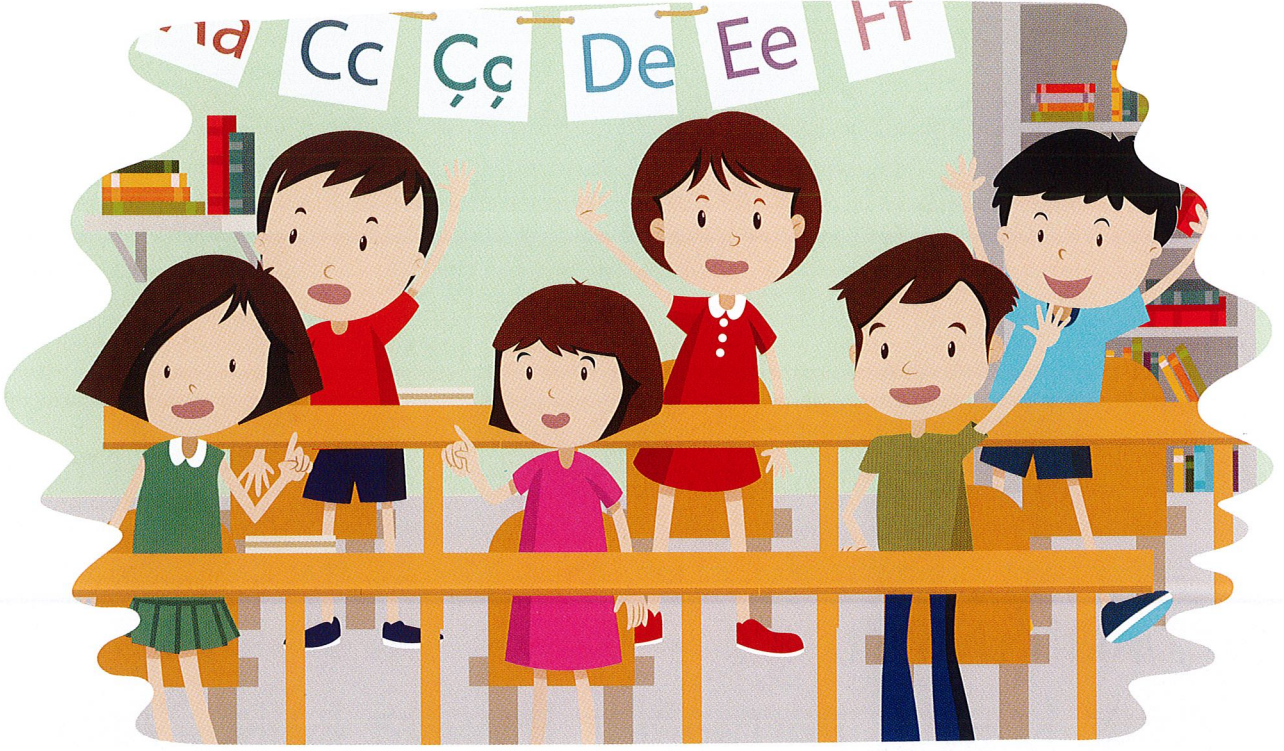
-Yarın yine parkta buluŐalım. Ben sana yeni bir kürek getireceğim, dedi mran.

Nurcan onları izliyordu. ArkadaŐının davranıŐı onu mutlu etmiŐti. Şimdi herkes daha rahattı. Ertesi gün parkta buluŐmak üzere çocuklarla vedalaŐarak oradan ayrıldılar.

Siz Nurcan gibi zor bir karar vermek durumunda kaldınız mı? Ne yaptınız?

ZİL ÇALMADAN ÖNCE

İkinci ders Türkçeydi. 2-A sınıfı öğrencileri kitaplarını sıralarının üzerine çıkarmış, derse başlamak için hazırlanmışlardı. Öğretmenleri:

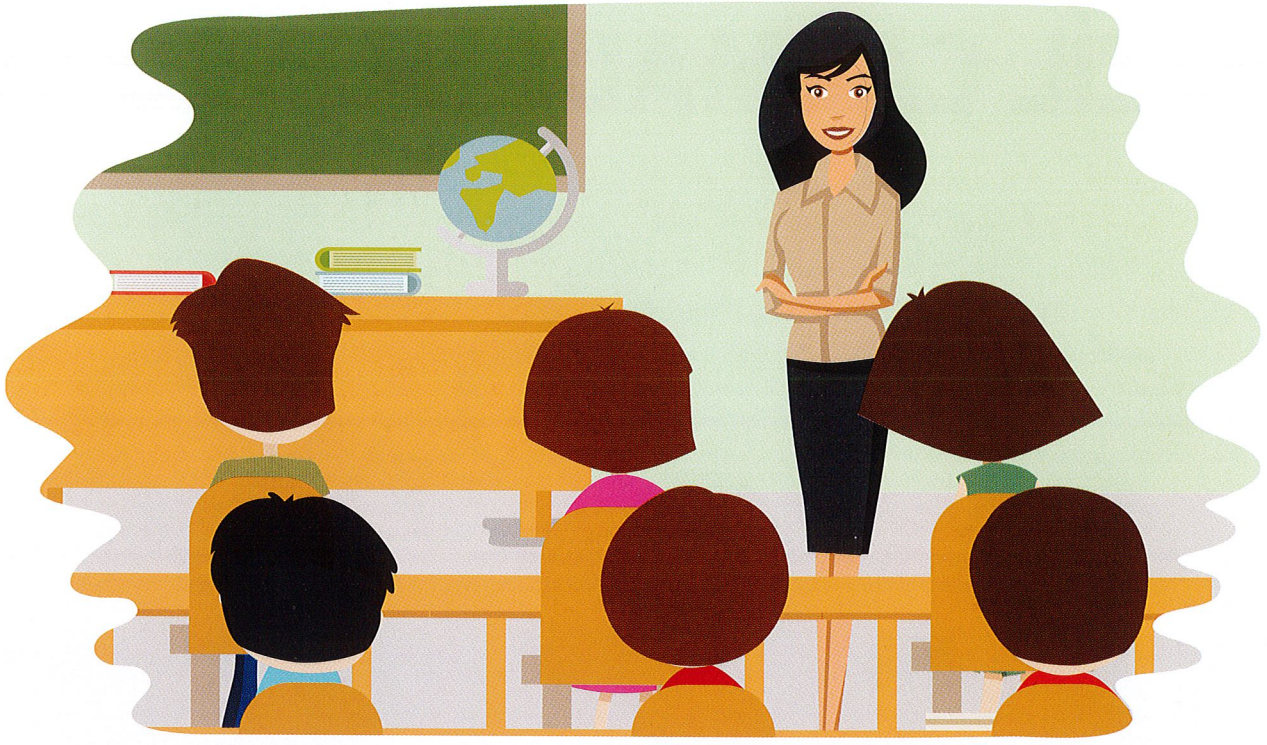
-Bu parçayı kim okumak istiyor? diye sordu.

Bütün sınıf hep bir ağızdan:

-Öğretmenim, öğretmenim... Sesler uğultuya dönüşüyor, kimin ne istediği anlaşılmıyordu. Öğretmen:

-Çocuklar hepiniz aynı anda konuştuğunuzda hiçbir şey anlaşılmıyor. İsteklerinizi söylemek için bizim bir kuralımız vardı? Kimler hatırlıyor? diye-

rek onları uyardı.

Sesler kesildi, parmaklar havaya kalktı. Aslında herkes kuralı biliyordu. Sadece kurallara uymakta zorlanıyorlardı. O zaman da sınıfın düzeni bozuluyor, hiç kimse ne istediğini tam olarak anlatamıyordu. Ferhan Öğretmen soruyu tekrar sordu.

-Bu parçayı kim okumak istiyor? Oturduğu yerde parmağını kaldıran çocukları şöyle bir süzdü.

-Seni dinliyoruz Pınar, dedi.

Pınar, ilkbaharın gelişiyle birlikte göç eden bir leyleğin hikâyesini anlatan parçayı okumaya başladı.

Çocuklar sessizce dinlediler onu. Hikâye bitti-

ğinde Ferhan Öğretmen bazı sorular sordu. Çocuklar parmaklarını kaldırarak cevap vermek istediklerini gösterdiler. Bütün sınıf verilen cevapları tek tek dinledi. Herkesin birbirinden farklı fikirleri vardı.

Bir anda hoş melodisi ile zilin sesi duyuldu. Ortalığı yine gürültü kaplamıştı. Kantinin önünde uzun bir kuyruk vardı. Çocuklar ders zili çalmadan önce istediklerini almaya çalışıyorlardı. Kantine sırasının olduğu yerde bir kargaşa olduğunu fark ettiler.

Eymen:

-Önce ben geldim, diyerek arkadaşlarını itti.

-Hayır, ben zaten sırada bekliyordum, dedi

Emel.

-Evet, ben de gördüm. Emel sırada beklerken sen onun önüne geçtin.

-Sen ne karışıyorsun?

-Ben de sırada bekliyorum.

-Sıranız da ne kıymetliymiş. Ne var sanki bir sandviç alsam.

-Hepimizin almak istedikleri var.

-Of! Ne çok konuştunuz. Altı üstü bir sıra.

Eymen'in sıranın önüne geçmesi yetmezmiş gibi bir de bu umursamaz konuşmaları herkesin canını sıkıyordu.

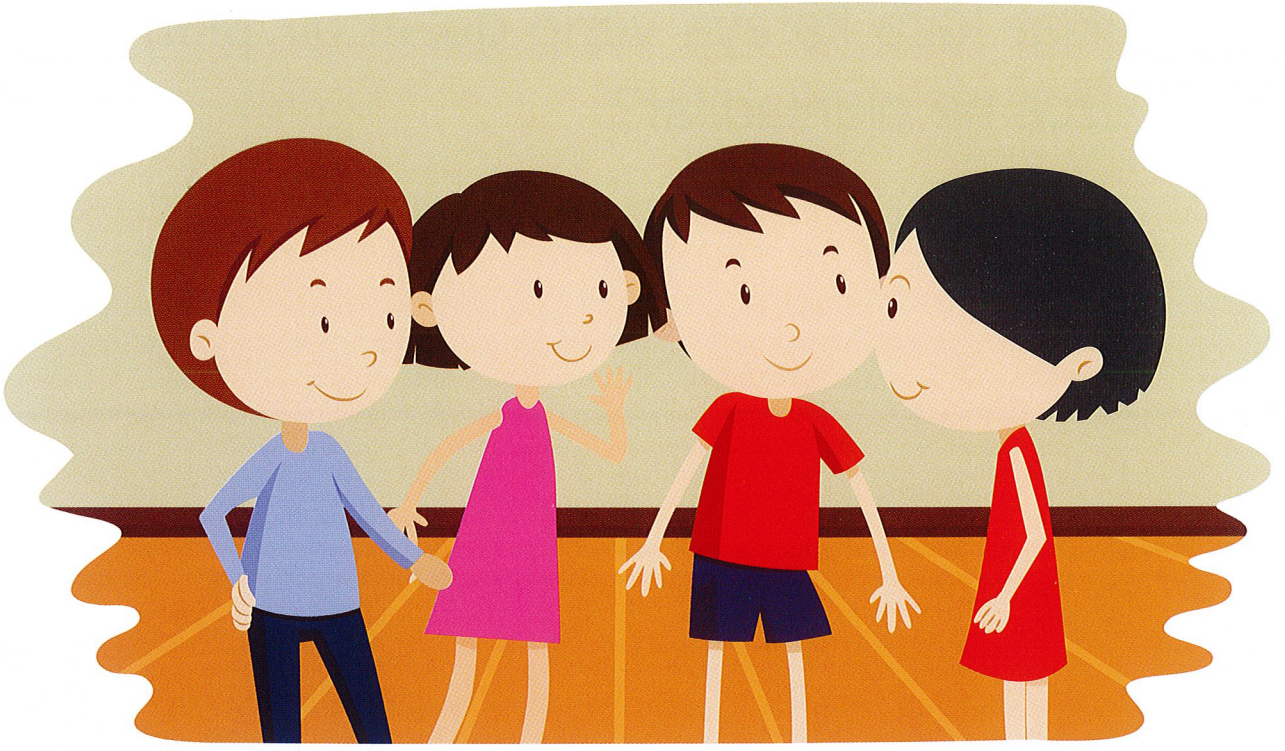
Emel:

-Eymen, lütfen sıranın sonuna geçer misin? Hepimiz zil çalmadan işimizi bitirmeye çalışıyoruz. Seninle tartışmak istemiyoruz, dedi.

Hakan:

-Zaten sıranın önüne geçmeye çalışman büyük haksızlık, böyle bir şey yapamazsın, dedi. Eymen "Tamam, tamam." diyerek sıranın arkasına doğru yürüdü. Eymen yaptığı hatayı pek anlayamamıştı. Sadece daha fazla tartışmak istemediği için sıranın arkasına geçmişti.

Çocuklar sandviçlerini alıp yemek üzere bir araya toplandılar. Emel:

-Eymen yaptığı haksızlığı kabul etmek istemedi. Bence ona bunu anlatmalıyız, dedi.

-Evet, ama nasıl? dedi Büşra.

Çocuklar kafa kafaya verip güzel bir plan yaptılar, sizce ne planladılar?

Yazarın Notu: Çocuklar Eymen' in hatasını anlayabilmesi için ertesi gün yemek teneffüsünde Eymen sırada beklerken onun önüne geçerek sırasını almayı planladılar. Bu davranışın yanlışlığını kendisinin hissetmesini sağladılar.